

Нѣколко души слѣзохъ отъ коникъ-тѣ искачихъ ся по стлѣбъ-тѣ и влѣзохъ въ царскы-тѣ палаты.

Борисъ и сичкы що бѣхъ при него потрѣпихъ на мѣсто-то си отъ страхъ, кога видѣхъ чужды войници и чухъ крѣськъ. Дѣца-та Борисовы пискнихъ и побѣгнихъ при майкѣ си.

— Бѣгайте, Гръци-тѣ сѣ въ град-атъ, коникъ тѣ сѣ готовы подѣ стлѣбъ-тѣ, изведѣте царь-атъ, изнесѣте царицѣ-тѣ.

И съ тия думы ѣдинъ отъ оныхъ, които влѣзохъ въ палаты-тѣ, забуленъ съ желѣзнъ мрѣжъ, грабнъ Райнъ на рѣцѣ и искочи вѣнъ.

— Сега ты си момъ! познавашъ ли мя? познавашъ ли Самуила? думаше и' той, като слышаше отъ стлѣбъ-тѣ.

— Конь! брата, конь! на твои-тѣ рѣцѣ оставямъ царь-атъ и неговъ-тѣ челядь, извика Самуилъ и въсѣднъ конь-атъ. Обгърнъ Райнъ съ дѣснъ рѣжъ, улови юздѣ-тѣ, принуснъ конь-атъ, и съ троица другари искочи изъ дворовы-тѣ.